

alle, det vilde gavne Finanserne. Jeg haaber, dette vil tilfredsstille det ærede Medlem og andre.

Nu kunde man sige, at man burde tage et foreløbigt Skøn og ud fra den foreløbige Ansættelse indkræve Skatten og forbeholde de paagældende at klage eller protestere og bagefter tage deres Forbehold op til Undersøgelse, men det er en meget vanskelig Sag, thi man maa huske paa, at det gælder meget store Skattebeløb. Man kan komme til at sætte Folk i Skat for saa betydelige Summer, at det ligefrem er vanskeligt for vedkommende at udrede den. Skatteyderen maa maaske oven i Købet skaffe sig et Laan for at kunne udrede Skatten. Har han Ret i sin Indsigelse mod Skatten, vil det være urimeligt at kræve den betalt af ham. Naturligvis, hvis Manden har faaet en Gave eller vundet i Lotteriet, kan han maaske nok uden Vanskelighed betale, selv om det bagefter maatte vise sig, at han ikke skal udrede den Skat, han er sat i, men i andre Tilfælde vil det ofte være urimeligt at kræve Skatten betalt af ham straks, naar det maaske er en for høj Skat, han er sat i — og saadanne Tilfælde foreligger bestandig for Ministeriet —, maaske kan han kun med meget stort Besvær skaffe sig de Penge til Laans, som han skal betale. Og hvad skal Staten i saa Tilfælde gøre? Skal den erstatte vedkommende de Udgifter, han har haft med Hensyn til Renter og lignende? Jeg tror derfor ikke, det er rigtigt, naar vi er inde paa saa store Skatter, som Tilfældet er — og her er det de store Beløb, det kommer an paa —, at afkræve Folk Skatten og give Skatteyderne Lov til at tage Forbehold.

Som sagt, angaaende Merindtægtskatten eller første Del af den overordentlige Indkomstskat tror jeg ikke, der vil opstaa stor Uenighed mellem Partierne og heller ikke overfor Finansministeren. De Spørgsmaal, jeg nævnedes under Forelægelsen, Spørgsmaalene om det mindste afgiftsfrie Beløb og om Muligheden for at indføre tvungen Selvangivelse for Formuen, forstaar jeg paa ærede Medlemmer, at det vil man drøfte i Udvalget; det er jeg villig til, det er jo muligt, vi dér kan komme til Enighed. Enighed er nu en Gang nødvendig. Intet undrer mig derfor mere end disse mange bitre Klager, jeg har set i Aviserne over, hvordan denne Merindtægtsskat o. s. v. har formet sig, og disse Veraab over, hvor ubilligt og uretfærdigt den rammer. Jeg kan dertil kun

svare: Alle Partier har været enige om dens Bestemmelser og dens Sætsler, og saaledes maa det ogsaa helst være i Fremtiden, men da vi alle er enige om, at Pengene skal skaffes til Veje, tror jeg nok, man kommer til Forstaaelse.

Om Tillæget til den overordentlige Indkomstskat skal jeg tillade mig at sige nogle Ord. Heller ikke dér har jeg ment, at der var nogen virkelig Uenighed at spore om Muligheden af at bruge den ordentlige Indkomst- og Formueskat til at skaffe et Plus. Det har mange Gange her i Rigsdagen været nævnt, at man skulde tage de store ordentlige Indtægter op til yderligere Beskatning. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) mente, at jeg havde sat Grænsen for højt, jeg skulde have sat den lavere. Grænsen fra 20,000 Kr. opefter skulde efter hans Mening forandres til en Grænse fra 10,000 Kr. opefter. Jeg kan ikke sige, at det undrer mig, at det ærede Medlem fremførte det. Den Gang jeg overvejede dette Spørgsmaal og talte med nogle af mine Kolleger om, hvorledes denne Skattesats skulde være, blev naturligvis Muligheden for at sætte Grænsen ned fra 20,000 Kr. til 10,000 Kr. nævnt. Jeg sagde: Jeg tror ikke, jeg vil gøre det, og jeg tilføjede: Man skal ogsaa overlade noget til — jeg nævnedes hans Navn — det ærede Medlem fra Æbeltoft. Og følgelig ventede jeg med Sikkerhed, at han vilde foreslaa det, man skal ogsaa unde sine Modstandere noget. Alligevel beklager jeg, at netop det ærede Medlem skal anføre dette, thi jeg vil dog tro, at det ærede Medlem kan have nogen Forstaaelse af, at selv en Mand, der sidder med 10,000 Kr. om Aaret — lad os sige en Embedsmand med en Gage paa 10,000 Kr. og ikke nogen Indtægt andetsteds fra, ingen Formue, og med Familie og Børn og med de Hensyn til sin Stilling, som han har, og de samfundsmæssige Hensyn, han har —, ikke er saa vel situeret, at ikke en Tillægsskat af 50 Kr. — det var det, det ærede Medlem mente — vilde kunne føles. Naturligvis, hvis man stiller sig paa det Standpunkt, at 10,000 Kr. er en enorm Indtægt, hvad den er i en vis Forstand, nemlig naar man tager Gennemsnitsindtægten her i Danmark, er det noget andet. Og jeg kan i og for sig ikke modsætte mig, at man gaar til denne Grænse.

Jeg kan i saa Henseende ikke lade være at tænke paa en Historie, som Vilhelm Lassen fortalte mig — han tænkte da ikke paa at tale om Politik — om,